

අපර්වන් වේද සංස්කෘතියේ මූඛ්‍ය ලක්ෂණ පිළිබඳ අධ්‍යයනයක්

කථාවානේ කුමාරකස්සප හිමි

අපර්ව වේදය හා එහි සැකැස්ම

මුළු මහත් විශ්වයේම මනුෂ්‍ය වර්ගයාගේ ඓතිහාසික භූමිකාව නිරූපණය කරන ශ්‍රේෂ්ඨතම ග්‍රන්ථයෝ නම් සාග්වේදය ප්‍රධාන කරගත් සංහිතාවෝයි. මෙම සංහිතා සාහිත්‍යයෙන් භාරතයේ පමණක් නොව පෙරදිග ලෝකයේ විසූ විවිධ ජාතීන්ගේ සිතුවම්, පැතුම්, ආචාර විචාර හා ශිල්ප ශාස්ත්‍රයන් කෙරෙහි පෑ බලය සීමා රහිතය. මෙම ඓතිහාසික සාහිත්‍යය තුළ ශ්‍රේෂ්ඨ හා පෞරාණිකත්වය අතින් සාග්වේදයට විශිෂ්ට ස්ථානයක් හිමිවේ. සෙසු වේදත්‍රය අතුරින්ද යජුර් - සාමන් වේදද්වය උසස් ලෙස සැලකිණි. අපර්වේදය ක්ලිෂ්ට ස්වභාවයෙන් යුතුව පවතිය යන්න මත එය පහත්කොට සැලකීමට හේතුවී ඇත. අනෙක් වේදත්‍රය ශුද්ධ ග්‍රන්ථලෙස බමුණුසමාජය පිළිගත් බව සාක්ෂිදරයි.

අපර්වවේදය පහත් තත්ත්වයෙහිලා සැලකිණිද? එකල වෛදික සමාජයෙහි දරුවෙකු උපන් හැටියෙම ඔහු වේදයට උපනයනය කිරීම පිළිබඳ ගෘහ්‍ය සූත්‍රයක මෙසේ දැක්වෙයි.

“තොප තුළ මම සාග්වේදය තබමි, තොප තුළ මම යජුර් වේදය තබමි, තොප තුළ මම සාමවේදය තබමි. තොප තුළ මම වාක්ඛ්‍යාවාක්‍යයන් සහ ඉතිහාස පුරාණයන් තබමි. තොප මම සියලු වේදයන් තබමි” (විනටර්නිවස්, 1967: 94).

මෙම පාඨයෙහි ඕනෑකමින්ම අපර්ව වේදය බැහැරකොට ඇත. අපර්වවේදය අනෙක් වේදත්‍රය හා සමතැන්හි ලා නොසලකන ලද්දේ මන්ද?

සාග්වේදය ප්‍රමුඛකරගත් යජුර් - සාමන් වේදයන් භාරතය

ආක්‍රමණය කළ ආර්යයා නමින් හැඳින්වෙන සුදු - හමක් ඇති ජනයාගේ ජීවිත හා ඇදහිලි විශ්වාස ඇතුළත් වූ ග්‍රන්ථයෝයි. මෙම ග්‍රන්ථයන් හුදෙක් සාග්වේද ආගමේ දෙවියන් පිළිබඳ ශුද්ධ වූ ග්‍රන්ථයෝයි. අර්ථවච්චේදයෙන් පිළිබිඹු වනුයේ අනායසී වූ හෙවත් ආර්යයන් භාරතය ආක්‍රමණය කරන කල එහි විසූ ස්වදේශීය කාලවර්ණ දේහධාරීන්ගේ ඇදහිලි හා විශ්වාසයන් ය. අර්ථවච්චේද අන්තර්ගතයේ ඇති අයහපත්, අශුභ දේවල් කරණකොට ආයතීයන් මෙම වේදය වර්ජනය කිරීමට ප්‍රයත්න දරා ඇත. වේද ගණයෙහිලා සැලකීමට පසුබට විය.

ආයතීයෝ මෙම වේදය නොසලකා හැරීමේ ප්‍රයත්නය වැඩිකල් පවත්වා ගැනීමට නොහැකි වූහ. ඒ සඳහා කිසියම් හේතු කිහිපයක් බලපා ඇත. අනෙකුත් සම්බන්ධයක් නොමැති පරස්පර විරෝධී අදහස් - උදහස් හා සිරිත් - විරිත්වලින් යුත් සමාජයන් දෙකක් අත්වැල් බැඳගෙන එහෙත් සිය සිරිත් - විරිත් වෙනස් නොකොට මිත්‍රත්වයකින් හෝ සුහදතාවයකින් පසුවීමට නොහැකිය. එහිදී තෝරාගත යුතු මාර්ග කිහිපයකි.

එක් සමාජයක් අනෙක් සමාජය අභිබවා ප්‍රතිවිරුද්ධවාදියා මූලෝත්පාදනය කළ යුතුය.

ඔවුන්ගේ අදහස් - උදහස් උකහාගෙන සම්මුතියකට පැමිණිය යුතුය.

සිය අදහස් උදහස් යටපත් වීමට ඉඩහැර ඔවුන්ගේ අදහස් - උදහස් පිළිගත යුතුය.

මෙම මාර්ග තුනෙන් පළමු හා තෙවැනි මාර්ග ක්‍රියාත්මක කළ නොහැකිය. පළමු මාර්ගය ක්‍රියාත්මක කිරීමට නොහැක්කේ ආයතීයන්ගේ සංඛ්‍යාව අනායතීයන්ගේ සංඛ්‍යාවට වඩා අඩුවීම යි.

තෙවැන්න කළ නොහැක්කේ ආයතීයන්ගේ ජාතිකාභිමානය නිසාය. අනායතීයන්ට යටත්වීමට ඔවුන් කෙසේවත් කැමති නොවේ. කළ හැකි එකම ක්‍රියා මාර්ගය දෙවැන්නයි. එනම් අනායතීයන්ගේ අදහස් උදහස් පිළිගෙන ඒවා තමාගේ දර්ශනයට අනුකූලව නව මුහුණුවරක් දීමයි. අර්ථවච්චේදය එවැනි නිර්මාණයකි. මෙහි අන්තර්ගතය පිළිබඳව පසුවට කෙරෙන විපරම් කිරීමේදී ඒ බව මනාව පැහැදිලි වෙයි.

මුලදීම අපගේ අවධානය යොමු කරනුයේ මෙහි සැකැස්ම පිළිබඳවය. අර්ථවච්ඡේදය විවිධ නම්වලින් හඳුන්වනු ලැබේ.

- අර්ථවච්ඡේද
- බ්‍රහ්මවච්ඡේද
- අඛිතිරොවච්ඡේද
- අර්ථවඛිතිරසවච්ඡේද
- හෙතෙප්‍යවච්ඡේද
- කෂත්‍රවච්ඡේද
- භාග්වඛිතිරසවච්ඡේද

අර්ථවච්ඡේද යන්නෙහි නිර්වචනය නොයෙකුත් ආකාරයෙන් දැක්වේ. සාග්වේද සංහිතාවෙහි “අග්නිජ්ඣාතො අර්ථවච්ඡා” (X.21.5) “ඉමමුත්‍යමර්ථවච්ඡේදග්නිං මඤ්ඤාති වෙධසා” (VI.15.32) යැයි මන්ත්‍රවල යඥමාර්ගයාගේ ප්‍රථම මාර්ගය මෙයය යන අර්ථයෙන් අර්ථවච්ඡේදය යැයි කියවේ. (සෝමාරාම, 1952: 6)

අර්ථවච්ඡේද යන්නෙහි අදහස අර්ථවච්ඡේදගේ වේදය හෙවත් යන්ත්‍ර - මන්ත්‍ර ඥානයයි.

ඉන්ද්‍රිය සාහිත්‍යයෙහි මේ වේදයට දී ඇති ඉපැරණිම නම “අර්ථවාඛිතිරස” යන්නයි. අර්ථවච්ඡේදය යනු ශුභ, යහපත් යන තේරුම දෙයි. අඛිතිරස යනු අශුභ, අයහපත් යන්නයි. පසුකල අඛිතිරස කොටස ඉවත් වී ඇත. අනායථී ජනයා අතර මෙම ශුභ හා අශුභ යන්ත්‍ර - මන්ත්‍ර ගුරුකම් - අභිචාරවිධි (Ritual) පැවති පසුව ආයථී සංස්කෘතිය හා මිශ්‍රවීම් ඵලයක් ලෙස අර්ථවච්ඡේදය නිපදවිණි.

අර්ථවච්ඡේදය සුක්ත 731 කි. මන්ත්‍ර සංඛ්‍යාව 6000 කි. කාණ්ඩ වශයෙන් 20 කි. ප්‍රපාඨක වශයෙන් 38 කි. අනුවාක 90 කි. අර්ථවච්ඡේදයෙහි ප්‍රධාන ශාඛාවෝ ශෛනකය, පෛප්පලාද යැයි දෙකොටසකි. මෙයින් අර්ථවච්ඡේදය පිරිසිදු ලෙස රැකී ගුරුකුලය ශෛනක ගුරු කුලයයි. “ශෛනක සංහිතාවෙහි අඩංගු කාණ්ඩ විස්සෙන් දහ අටක් පැරණි යැයිද අග දෙක පසු කාලිනව ඇතුළත් - කරන ලද්දියද පිළිගැනීමයි.” (හෙට්ටිආරච්චි, 1964: 40).

මෙහි විසිවන කාණ්ඩය සම්පූර්ණයෙන්ම පාහේ රචිතව ඇත්තේ සාග්වේද සංහිතාවෙන් උපුටාගන්නා ලද සුක්තයන්ගෙනි. අපර්වවේදයෙහි හතෙන් එකක් සාග්වේදයෙන් ගත් සුක්තයෝය.

අපර්වවේදයෙහි සැකැස්ම පිළිබඳ අවධානය යොමු කරන විට එහි ක්‍රමවත් බවක් දක්නට ලැබේ. පළමු අධ්‍යායයේ සුක්තයන්හි පද්‍ය හතර බැගින්ද, දෙවැන්නෙහි පද්‍ය පහ බැගින්ද, තෙවැන්නෙහි හය හයද, සිව්වැන්නෙහි හය හතද වේ. අපර්වවේද පඬුවේ අපර්වවේද සුක්ත වින්‍යාසය අනුව එය කොටස් තුනකට පැහැදිලි කරයි.

පළමු පරිච්ඡේදයේ සිට හත්වැන්න දක්වා විවිධ විෂයයන් මාතෘකා වශයෙන් ගත් කෙටි සුක්ත සහිත කොටස.

8 - 12 දක්වා විවිධ විෂයයක් මාතෘකා වශයෙන් ගත් දිග සුක්ත සහිත කොටස

13 - 18 දක්වා එක එක විෂයයක්ම වෙන් වශයෙන් සංග්‍රහ කරන පරිච්ඡේදවලින් යුත් කොටස.

අපර්වවේදයෙහි අන්තර්ගතය

අපර්වවේදයෙහි අන්තර්ගතව ඇත්තේ මන්ත්‍ර හා පූජාවිධිය. මෙම මන්ත්‍ර හා පූජාවිධි ප්‍රධාන වශයෙන් කොටස් 10 කට බෙදෙයි.

- 01. ශාන්තික - දුෂ්ට බලවේග ඵලවා හැරීම සඳහා භාවිත මන්ත්‍ර පූජාවිධි.
- 02. පෞෂ්ටික - දියුණුව සහ සමෘද්ධිය ලබා ගැනීම සඳහා භාවිතය
- 03. වශ - වසඟ කර ගැනීමට හෝ දමනය කිරීමට භාවිතය
- 04. ස්තම්භන - දියුණුව හෝ අභිවාද්ධිය අක්‍රීය කිරීමට භාවිතය
- 05. මෝහන - මුළු කිරීම පිණිස භාවිතය
- 06. දේවිෂණ - හේද කිරීම, දේවිෂය පතුරුවාලීමට භාවිතය
- 07. උච්චාටන - පලවාහැරීම, බැහැර කිරීම සඳහා භාවිතය

- 08. මාරණ - මැරීම සඳහා භාවිතය
- 09. ආකර්ෂණ - පොලඹබා ගැනීම සඳහා භාවිතය
- 10. විද්‍රාවණ - බිය පත්කොට එළවා දැමීම සඳහා භාවිතය

උක්ත කොටස් 10 ට අයත් X මන්ත්‍ර හා පූජාවීඩි පිළිබඳ තොරතුරු මෙහි අන්තර්ගතය.

අන්තර්ගතය තවත් කොටස් දෙකකට බෙදිය හැකිය.

- 01. ඓතිහාසික - මෙලොවට අයත් කටයුතු
- 02. ආමුෂ්ටික - පරලොවට අයත් කටයුතු

අපර්වවේදයෙහි සුක්තවල අන්තර්ගත වශයෙන් ප්‍රධාන කොටස් කිහිපයකට සංග්‍රහකර ඇත. මෙම සංග්‍රහ කිරීම විෂයයන් කිහිපයක් යටතේ සංග්‍රහ කල හැකිය.

1. භෞෂ්ඨික සුක්ත

මේවා බෙහෙත් සූත්‍රයෝයි. විවිධ රෝග සඳහා භාවිත බෙහෙත් විස්තරවෙයි. එහි විස්තරවන රෝගයන් කිහිපයක් මෙසේයි.

■ තක්මන් (උණ)	■ ශ්වේත කුෂ්ඨ (සුදු කබර)
■ අශ්‍රාව (අතීසාරය)	■ පාණ්ඩු
■ හරිමාණ (කහ උණ)	■ මුත්‍රරෝධ
■ ජලොදර (බඩ පිපීම)	■ මළබද්ධ

මෙවැනි රෝග විශාල සංඛ්‍යාවක ලක්ෂණ විස්තර සහිතව පැහැදිලිව වර්ණනා කර ඇත. මන්ත්‍ර බලයෙන් රෝගය ඇතට යැවීම සිදු කරයි. ඇතැම් මන්ත්‍රවල රෝගාබාධයෝ අවශේෂ ජනයා වෙත යවති. අපර්ව වේදයේ VI, 105 වන මන්ත්‍රයේ බලයෙන් කැස්ස රෝගියාගෙන් ඉතා ඇතට පළවා හරිනු ලබයි.

“එම්බා කැස්ස, ආත්මය ආත්මයේ ආශාවන්ද කැට්ව වහා දුර්භූත වන්නාසේ තෝද ආත්මය යන මඟ ඔස්සේ ම පලා යව.

එම්බා කැස්ස, තියුණු මුවාතක් ඇති ඊතලයක් ක්ෂණයෙකින් ඇතට ඉගිලයේද, තෝද පොළවේ පළල ඇති තාක් ඉගිල යව, එම්බා කැස්ස, ඉරුගේ රැස් ක්ෂණයෙන් ඇතට විහිදයේද, තෝද මුහුදු ජලය ඔස්සේ පලා යව” (විනවර්තවස්, 1967: 97 - 98)

2. ආයුෂ්‍යානි සුක්ත

මෙම සූත්‍ර භාවිතකරනුයේ ආයුෂ වැඩිකර ගැනීම සඳහායි. මෙම මන්ත්‍ර පවුලේ විවිධ උත්සව අවස්ථාවන්හි දී භාවිත කර ඇත. පළමුවරට පුතාගේ කෙස් කැපීමේදී, රැවුල මුඩු කිරීමේදී, උපතයනයෙහිද යනාදී අවස්ථාවන්හි මේ මන්ත්‍ර සෙත් සලසනු පිණිස යෙදේ.

3. ආභිචාරිකානි සුක්ත

මෙම සුක්තවලට මාතෘනාමානි/ කෘතෘ ප්‍රතිහරණානි යන නාමයන්ද භාවිත කෙරේ. මෙයින් කෙරෙනුයේ යක්ෂයන්, ප්‍රේතයන් එලවා හැරීමයි. පියාගෙන් හා රාක්ෂසයන් රෝගාබාධ ඇති කරයි. ඔවුන් එලවා හැරීම සඳහා විවිධ පැළෑටි වර්ග, ඖෂධ උපයෝගි කර ගනියි. මිනිසුන්ගේ නිවෙස් අතහැර ගොවන්, වෘක්ෂයන් කරා මෙන්ම පාතාලයට යැවීම මෙම මන්ත්‍රවලින් සිදු කරයි. අප්‍රච්චවේදයේ VI, 37 ගීතය එවැන්නකි.

“එකෙක් බල්ලෙකු වැනිය. එකෙක් වඳුරකු වැනිය. සපිරුණු කෙස් කළඹකින් යුත් කුමාරයෙකු මෙන් දැකුම්කලු බවට පැමිණ ගන්ධර්වයා ස්ත්‍රිය අවට හැසිරෙයි. අපගේ වියඹවත් මන්ත්‍රයේ බලයෙන් ඔහු මෙතැනින් පලවා හරිමු.” (විනවර්තවස්, 1967:101).

4. ස්ත්‍රීකර්මාණි සුක්ත

මෙම ස්ත්‍රීකර්ම ශුභදායක හා අශුභදායක කොටස් දෙකට ම අයත්ය. කාන්තාවකට වැළඳෙන රෝගාබාධ ඉවත් කිරීම, පුරුෂයෙකු ලබා ගැනීමට කරන වශීකර්ම, ස්ත්‍රියකගේ ආලය දිනා ගැනීම සඳහා යොදා ගන්නා මන්ත්‍ර, ස්ත්‍රියක් වඳ බවට පත් කිරීමට හා වඳ ස්ත්‍රියක් සරුබවට පත් කිරීම සඳහා යොදා ගන්නා මන්ත්‍ර, ගැබ්හෙළීම හා ගැබ් ආරක්ෂා කිරීම, පුරුෂයන්ගේ උත්පාදක ශක්තිය නැති කිරීම, විවාහක

අඹු සැමියන් හේද කිරීම ආදී විවිධ ස්ත්‍රීන් සම්බන්ධ කටයුතු සඳහා මෙම මන්ත්‍ර යොදා ගනියි.

පිරිමියෙකු දිනා ගැනීම සඳහා ගැහැනියක භාවිත කරන මන්ත්‍රයක් අඵර්ව වේදයේ IV, 130 සහ 138 ගීතයන්හි එයි.

“එම්බාමරුත්ස්, ඔහු උමතුචට පමුණුවනු ! උමතුචට පමුණුවනු ! උමතුචට පමුණුවනු ! එම්බා වාතයෙනි, ඔහු උමතුචට පමුණුවනු ! එම්බා අග්නි, ඔහු උමතුචට පමුණුවනු ! මා කෙරෙහි බඳ කාමයෙන් හෙතෙමේ විදිනු ලබාවා!” (චන්ද්‍රනිවේද, 1967:106).

5. සාම්මතසහානි සුක්ත

සත්පුරුෂයන්ගේ ගෞරව ලැබීමට, සමාජයේ ඉහළ ස්ථානයක් ලැබීමට, සමෘද්ධිය ලැබීමට, මව්පියන් - දරුවන් අතර සමග්‍රිය වර්ධනය කිරීමට, සහෝදර සෙනෙහස වර්ධනය කිරීමට, පවුලේ සාමය රැකීමට, වැනි කටයුතු සඳහා මෙම මන්ත්‍ර හා පූජාවිධි භාවිත කරනු ලබයි.

6. පෞෂ්ටිකානි සුක්ත

මෙම සුක්ත වල අන්තර්ගත කරුණු අනුව පහත කාර්යායන් සඳහා භාවිත බවට කරුණු යෙදේ. දේපළ ආරක්‍ෂාකර ගැනීම, වෙළඳාම් කටයුතුවලදී සොර සතුරන්ගෙන් ආරක්‍ෂාව ලැබීම, ගොවිතැන් කටයුතුවලදී වැඩි අස්වැන්නක් ලබා ගැනීම, නිසි කල්හි වර්ෂාව ලැබීම, ගව සම්පත වැඩි දියුණු වීම, ගින්නෙන් හා ජල ගැලීම් වලින් නිවාස/දේපළ ආරක්‍ෂා කිරීම, කෘමි උවදුරු දුරුකර ගැනීම ආදී ගොවියා, එඬේරා හා වෙළෙන්දා යනාදීහු ලෞකික සැප විඳ සමෘද්ධිමත් ජීවිතයක් ගත කිරීමට පතති.

7. ප්‍රායශ්චිත්තානි සුක්ත

මෙම සුක්තයන් පවිසමාකර ගැනීමේ සුක්ත ලෙස හැඳින්වෙයි. එහි සඳහන් වන පාපයෝ මෙසේය. නිවුන් දරුවන් ලැබීම, නිවුන් වසු පැටවුන් ලැබීම, වැඩිමලාට පෙර බාලයා විවාහ වීම, යටි ඇන්දේ කිරි දැනට පෙර උඩු ඇන්දේ දැනක් ඒම, බකමුහුණන් හා වඳ ගවදෙනුන්

දැකීම, නපුරු සිහින දැකීම, සූර්යයාට මුහුණලා සිට මුත්‍ර පහ කිරීම ආදියයි. එවැනි පාපයන් සිදු වූ විට ඒවා බැහැර කරලීමට මෙම සුක්ත කියා පූජා කටයුතු කළ යුතුයි.

8. රාජකර්මාණි සුක්ත

රජවරුන් භාවිත කරන මන්ත්‍ර හා යාග විධිහුයි. මෙම මන්ත්‍ර පුරෝහිත දනගත යුතුයි. යුධ කටයුතු, අභිෂේක කටයුතු, නව රාජ්‍යයක් බාර ගැනීමේදී භාවිත රාජකම්, රජෙක් බලයෙන් පහකිරීම සඳහා භාවිත මන්ත්‍ර ආදිය රාජකර්මාණි සුක්තවල අන්තර්ගතය.

මෙම සුක්තයන්ට අමරනව තවත් විවිධ සුක්තයන් දක්නට ලැබෙයි. ඒවා අතර

- ශාප කිරීම සඳහා භාවිත සුක්ත
- දාර්ශනික ගණයේ සුක්ත
- විශ්වය සහ එහි ස්වභාවය පිළිබඳ සුක්ත
- විශේෂ අරුතකින් තොර සාමාන්‍ය සුක්ත

අළුර්ව වේදයෙහි අන්තර්ගතය පිළිබඳව “හොප්කින්ස්” නැමැති විචාරකයා තම ,The Religions of Indii, කෘතියෙහි මෙසේ සඳහන් කරයි.

“සාග්වේදයේ සුක්ත නිරවුල් කළ නොහැකි සේ අවුල් වී තිබීම, පූර්ව යුගයක දේවාතාවන් ආකූල කරගෙන තිබීම, යළිත් ඔවුන් දැනට සම්පූර්ණව පවත්නා දේවතා ගණයකට මිශ්‍රකර ගැනීම, අපූර්ව දෙවියන් වැද්ද ගැනීම, වද දෙන නිරයක් පිළිගැනීම, බොහෝ දේවතාවන් වෙනුවට සියළු දෙවියන් හා ස්වභාව ධර්මයද නිරූපණය කරන කෙනෙකු සිටීම, දුෂ්ට අභිප්‍රායන් සඳහා ජපකිරීම් හා යහපත් අභිප්‍රායන් සඳහා මන්ත්‍ර, මා ද්වේෂ කරන්නන්ට හා මට ද්වේෂ කරන්නන්ට විරුද්ධව එල්ල කළ හැකි ශාප වාචක තන්ත්‍ර, දරුවන් ලබා ගැනීමට, ආයුෂ දිගුකර ගැනීමට, දුෂ්ට මන්ත්‍ර ගුරුකම් දුරලීමට, විෂවලින් හා වෙනත් ආපදාවලින් ආරක්ෂා වීමට භූත විද්‍යාත්මය ශ්ලෝක, යාගයේ “අවශිෂ්ටය” දේවත්වයට නැංවීමෙන් දැක්වෙන

සුචාරිත්වය ගෞරවයේ අධිපණ කරවන අන්තරාමිත්වය, සර්පයන්ට, රෝගවලට, නින්ද, කාලය, හා තරු සඳහා සුක්ත, දුෂ්ට සුචකයාට ගාපකිරීම් සාග් වේදය කියවීමෙන් පසුව අපර්වනය කියවීමෙන් ඇතිවන හැඟීම දළ වශයෙන් මෙබඳුය” (රාධා ක්‍රිෂ්ණන්, 1970:82).

අපර්වවේද සංස්කෘතියෙහි මූලික ලක්ෂණ

අපර්වවේද සංස්කෘතියෙහි මූලික ලක්ෂණ පිළිබඳ විමසනය කිරීමේදී සාග්වේද සංස්කෘතිය හා කුලනය කිරීම සුදුසුය. මෙහිදී සාග්වේද සංස්කෘතිය වශයෙන් සැලකීමේදී යජුර් - සාමන් වේදයන්හි සංස්කෘතියද එකටම සලකනු ලැබේ. මන්ද එම වේදද්වයද සාග්වේදය මතම යැපෙන බැවිනි. අපර්වවේද සංස්කෘතිය සාග්වේද සංස්කෘතිය හා සමානකම් වලට වඩා වෙනස්කම් බොහෝය. අපර්වවේද සංහිතාව වඩා මෑත යුගයකට අයත් එකක් වුවද අපර්වවේදයෙහි නිරූපනය වන අද්භූත ආගම සාග්වේදයේ ආගමට වඩා පැරණිය. වෛදික ආර්යයන් ඉන්දියාවට පැමිණෙන කල්හි ඔවුන්ට මුණගැසෙනුයේ නයිත්, සර්පයින්, ගස්, ගල් පුදන මිලේච්ඡ වනචාරී අශිෂ්ට මනුෂ්‍ය වර්ගයකි. “රාධාක්‍රිෂ්ණන්” මහතා පවසනුයේ “සාග්වේදය ඉන්දියානු පුරාවෘත්ත විසින් දෙවියන්ගේ හා රාක්ෂසයන්ගේ ගැටුමක් බවට පත්කරන සුදුහම ඇති ආර්යයන් හා කෘෂ්ණදසුන් අතර වූ සවිටනයේ කාලය විස්තර කරන අතර, අපර්වවේදය ගැටුම සංසිදී දෙපක්ෂය අන්‍යෝන්‍ය ආධාරය ඇතිව සමගියෙන් ජීවත්වන්නට උත්සහ ගන්නා කාලය පිළිබඳව විස්තර කරයි” (රාධා ක්‍රිෂ්ණන්, 1970:83).

මෙම නිබන්ධනයේ අපර්වවේදයෙහි අන්තර්ගතය හා ග්‍රන්ථවිනාසයේ පැහැදිලිව පෙනුණු එක වැදගත් කරුණක් නම් අපර්වවේදය “පොදුජනයාගේ වේදය” (veda of the masses) බවට පත්වීම පමණක් නොව මිථ්‍යාමත, භූතවිශ්වාස, ජන සම්මත ඇදහිලි යනාදිය සිත්හි ඇති කරගෙන ජීවත්වන නූගත් ජනයාගේ ආප්ත ග්‍රන්ථයක් බවටද පරිවර්තනය වීමය. අපර්වවේද සංස්කෘතියෙහි දක්නට ලැබෙන එක් ලක්ෂණයක් නම් ඔවුහු භූත, ප්‍රේත, පිගාව, රාක්ෂස යනාදීන්ගෙන් ගහනවූ පරිසරයක තමන් ජීවත්වන බව සිතූහ. එයින් පැමිණිය හැකි උවදුරු, හිරිහැර වැළැක්වීම පිණිස නොයෙකුත් මන්ත්‍ර, තන්ත්‍ර හා ගුප්තවිධ යොදා ගත්හ.

අපර්වවේද යුගයේ රෝග බියෙන් හා මරණ බියෙන් පෙළුණු ජනයා රෝග හා මරණය ඇතැම් රකුසන්ගේ ක්‍රියාවන් යැයි සිතා ඒ ඒ රකුසන්ගෙන් සිය ජීවිත මුද්‍රාගැනීමට යාඥා කළේය. සාග්වේද සංස්කෘතියේ දක්නට ලැබෙන්නේ යාග හෝමාදි ක්‍රියාවන්ට අගතැන්දීම, බමුණන් ශ්‍රේෂ්ඨත්වයට පැමිණීම සහ ප්‍රසන්න සිතකින් ජීවිතයට මුහුණපෑම යන ලක්ෂණයෝයි. අපර්වවේද සංස්කෘතිය මීට වෙනස් වූවකි. එහි සමාජය රෝදුක්වලට ගොදුරු වූ, මන්ත්‍රකරුවන් හා ගුප්ත බලධාරීන් ආදීන්ගේ බලපෑමට ජීවිතයේ හැම අවස්ථාවෙහිම ලක්වූ, බියෙන් හා ප්‍රවේසමෙන් දිවිපෙවෙත රැකගත් මිනිසුන්ගෙන් යුතු වූ එකකි.

සාග්වේද සංස්කෘතියෙහි පැනෙන්නේ ස්වභාව ධර්මයේ ප්‍රාතිභායා ජනකවූත්, තේරුම්ගත නොහැකිවූ ශක්ති විශේෂ දේවත්වයට නඟා ගෞරවයෙන් හක්තියෙන් හා ප්‍රසාදයෙන් වර්ණනා කළ දේව පිරිසකි. අපර්වවේද සංස්කෘතියෙහි මෙම දේව පිරිසට වඩා මිනිසුන්ට බලවත්ව පෙනෙන්නට වූයේ මිනිසුන්ට හිරිහැර කරන භූත, පිශාව, රාක්ෂ යන දරුණු අදාශ්‍යමාන බලවේගයන්ගෙන් පිරුණු ලෝකයකි. ස්වභාව දහමේ දේවාරෝපණයෙන් වෛදික ආයාචනා තම අවශ්‍යතා ඉටු කරගැනීමට තුනී ගී ගයා කන්නලව් කොට පූජාවක් තබා යාග කළේය. අපර්වවේද සංස්කෘතියේ දී එය වෙනස් විය. ඔවුහු දෙවියන් ප්‍රධානත්වයෙන් නොසැලකූහ. දෙවියන්ට පූජා පවත්වන බ්‍රහ්මණයාද ප්‍රධාන නොවූහ. ඔවුහු ප්‍රධාන කරගත්තේ භූත ලෝකයයි. සහන ඉල්ලා යාඥා කළේ මොවුන්ගෙනි. යාග පූජාව වෙනුවට යන්ත්‍ර - මන්ත්‍ර, අනවින, ශාප ප්‍රධාන විය. ඒවා සිදු කරන කට්ටඬියා බමුණාට වඩා වැදගත් විය. උසස්විය. මේ ලක්ෂණය අපර්වවේද සංස්කෘතියෙහි වැදගත් ලක්ෂණයකි.

අපර්වවේද සංස්කෘතියෙහි දක්නට ලැබෙන ආයුර්වේදයට ඉඩ ප්‍රස්ථා සැලසීම තවත් ලක්ෂණයකි. ආයුර්වේදයේ ආරම්භය ලෙස සලකන භෞතජ්‍ය සුක්තවල විවිධ රෝග පිළිබඳවත්, රෝග කාරක අමනුෂ්‍යයන් හා පණුවන් පිළිබඳවත් ඒවාට යෙදිය යුතු පිළියම් පිළිබඳවත් විස්තර වේ. බෙහෙත් පැළෑටිවලට ජපකිරීම, ජලයට ආයාචනය කිරීම, අග්නි දේවතාවාගේ සහාය පැතීම, වැනි දෑ එහි සඳහන් වේ. අපර්වවේද සංස්කෘතිය තුළ විවිධ රෝග සඳහා කරන ලද

මේ ප්‍රතිකාර ක්‍රමවේද පිළිබඳව විමසනය කිරීමේදී මෙම මන්ත්‍රවල අඩංගුවනුයේ ස්වයංයෝජනාත්මක හා සංකේතාත්මක කරුණුය. මන්ත්‍රයක් සමඟ භෞතික ද්‍රව්‍යයන් එකතුව ක්‍රියා කිරීම අඵරවේද සංස්කෘතියෙහි සුවිශේෂ ලක්‍ෂණයකි. එවැනි රෝග වර්ණනා කිරීම සඳහා යොදාගත් උපමා කිහිපයක් අඵරවේදයෙහි 1.17 වන සුක්තයෙහි ලේ ගැල්ම නැවැත්වීම පිණිස සකස් කරන ලද ගීයක් එයි.

“ලේ පැහැති වස්ත්‍ර පැළඳි මේ ස්ත්‍රීන් මෙන් දුවන නහර දූන් දුර්වලව, ශක්තියෙන් හීනව, සොහොයුරන් රහිත සොහොයුරියන් මෙන් නිසලව සිටීවා” (නිලකසිරි, 1958:57).

අඵරවේද සංස්කෘතියෙහි පැහැදිලිවන තවත් කරුණක් ලෙස රෝග පීඩාදියෙන්, අඩු ආයුෂ ඇතිව මියයන පිරිස බොහෝ බව පැහැදිලි වෙයි. ආයුෂ්‍ය සුක්තවල දීර්ඝායුෂ වැඩි කර ගැනීම සඳහා අනුගමනය කරන පිළිවෙත් ඉදිරිපත් කරයි. එකල සමාජයේ වැඩිදෙනා රෝග උවදුරු බියෙන් විසූ බවත් පැහැදිලි වෙයි. විවිධ රෝග සඳහා මිථ්‍යා භූත බලවේගවලින් පිහිට යැදීමත්, සුදුසු ස්වභාවික ඖෂධ සංයෝගයක් යොදා ගැනීමත් එකල සමාජය හුරු වී ඇත. යකැදුරා සියල්ලටම වඩා බලවත්ව විසූ බව පැහැදිලි වෙයි.

අඵරවේද සංස්කෘතියෙහි විසූ ජනයා තම ජීවිකාවෘත්තිය ලෙස ගෙවිතැන, සත්ත්වපාලනය හා වෙළෙඳාම යොදාගත් බව පෙනේ. අඵරවේද පෞෂ්ටික සුක්තවලදී ගොවියා, එඬේරා හා වෙළෙන්දා වැනි වෘත්තීන් තම කටයුතු සාර්ථකත්වය හා සෞභාග්‍ය අපේක්‍ෂා කරමින්ද, එකී ව්‍යාපාර අතුරු අන්තරායවලින් ආරක්‍ෂාවීම් වශයෙන්ද යොදාගත් බව පෙනේ. තවත් සුවිශේෂී ලක්‍ෂණයක් ලෙස අපරාධයන් හා පාපයන් සමනය කර ගැනීම සැලකිය හැකිය. ප්‍රායශ්චිත් සුක්ත සදාචාරාත්මක පැවැත්ම කෙරෙහි සමාජයේ වූ ඇල්ම ප්‍රකට කරයි. ඒ මන්ද, එකල සමාජයේ සදාචාර පරිහාණිය දැඩිව පවත්නට ඇති බැවිනි.

ස්ත්‍රීන්ට අඵරවේද සංස්කෘතියෙහි විශේෂ තැනක් හිමි වී ඇත. ස්ත්‍රීන්ගේ ජීවිතයේ වැදගත් අවස්ථාවලදී භාවිත කරන විශාල මන්ත්‍ර සංඛ්‍යාවකින් යුක්තය. සෙන් ශාන්තිය පැනීම මෙන්ම ස්ත්‍රීන්ට වින කිරීම ද එකල පැවති ඇත. විශේෂයෙන් දරුවන් නැති වද ස්ත්‍රීන්

පහත් කොට සලකා ඇත. රෝග ආදිය ඔවුන් වෙතට පහ වේවායි පතයි. ස්ත්‍රීන් වසඟ කරගැනීමට, ඔවුන්ට ගර්භ බන්ධනය කිරීම වැනි කටයුතු සිදු කොට ඇත.

අපර්ව වේදයෙන් පැහැදිලිවන තවත් සංස්කෘතික ලක්‍ෂණයක් ලෙස වෛද්‍ය සංස්කෘතිය හා මිශ්‍රවීම සැලකිය හැකිය. වෛද්‍ය යුගයේ පැවති සංස්කෘතික ලක්‍ෂණ හා අපර්වවේදයෙන් පැනෙන එකල සංස්කෘතික ලක්‍ෂණ මිශ්‍රවීමක් සිදු වී ඇත. ඒ අනුව ආයුර් හා අනායුර් මිශ්‍ර සංස්කෘතික ලක්‍ෂණ අපර්ව වේදය පෙන්වුම් කරයි. එකල දාර්ශනික සංකල්පද නොතිබුණේ නොවේ. ලෝක නිර්මාණය හා ලෝක සංරක්‍ෂණය කරන ප්‍රජාපති පිළිබඳව කරුණු මෙහි ප්‍රකාශවෙයි. බ්‍රහ්මන්, තපස්, මනස්, අසත්, ප්‍රාණ වැනි මාතෘකා එකල සමාජයේ කතාබහට ලක්වී ඇත.

අවසාන වශයෙන් නිගමනය කළහැකි කාරණාවක් නම් ආයුර් - අනායුර් හේදය තුළ ආයුර්යන් මැඩපවත්වමින් අනායුර්යන් මතු වීම අපර්වවේදයෙන් පැහැන නවයි. ආයුර් සංස්කෘතිය විසින් පැරණි අනායුර් සංස්කෘතිය යටපත් කරගෙන සිටියද එය එතරම් කලක් පසුවීමට තරම් ශක්තිමත් නොවීය. අනායුර්යන් තම බලය තහවුරු කරගැනීම නිසා අනායුර්යන්ට ඔවුන් හා මිශ්‍ර වීමටත්, ඔවුන්ගේ මතවාද පමණක් නොව ආගමික විශ්වාස ද පිළිගැනීමට සිදු විය. මේ අනුව අපර්වවේද සංස්කෘතිය ආයුර් - අනායුර් මිශ්‍ර සංස්කෘතියක් බව නිගමනය කළ හැකිය. එහි ආයුර් සංස්කෘතියේ හා අනායුර් සංස්කෘතියෙහි ලක්‍ෂණ අඩංගුය.

ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ නාමාවලිය

නිලකසිරි, ජයදේව. (1958). වෛද්‍ය සාහිත්‍යය. කොළඹ, සී. ස. එක්සත් ප්‍රවෘත්තිපත්‍ර සමාගම.

පැට්ටික්, නාරාවිල. (1997). සාග්වේද ගීතාවලී. කොළඹ 10, ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

රාධාක්‍රිෂ්ණන්. (1970). ඉන්දීය දර්ශනය- 1 කාණ්ඩය. කොළඹ: අධ්‍යාපන ප්‍රකාශන දෙපාර්තමේන්තුව.

වින්ටර්නිට්ස්. එම්. (1967). ඉන්දීයසාහිත්‍යය ඉතිහාසය. කොළඹ: අධ්‍යාපන ප්‍රකාශන දෙපාර්තමේන්තුව.

සෝමාරාම, ගල්ගමුවේ. (1952). සංස්කෘත සාහිත්‍යය (වෛදිකයුගය) කැලණිය: විද්‍යාලංකාර මුද්‍රණාලය.

හෙට්ටි ආරච්චි. ඩී. ඊ. (1964). පැරණි දඹදිව සාහිත්‍යය. කොළඹ: නව ලිපිපොත් සමාජය.